

Arrest

nr. 123 323 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat J. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde op 20 juli 1978 geboren te zijn te Accra, Fula als etnie te hebben en de Ghanese nationaliteit te bezitten. U bent moslim. Bijna twee jaar geleden werden uw broers (O.) en Al-(H.) – samen met een aantal jongeren van uw (Fula) tribe – naar Kano gebracht om christenen te doden. Waarschijnlijk rekruteerde de organisatie Boko Haram hen. Sindsdien vernam u niets meer van hen, maar u denkt dat ze gedood werden. Op 18 februari 2013 wezen enkele ouderen van de Fula gemeenschap na het gebed in de moskee een aantal jongeren – waaronder u – aan om naar een vergadering te komen. Op de vergadering werd gezegd dat jullie moesten helpen in Kano (Nigeria). Jullie vertrokken diezelfde dag naar Kano. Jullie reisden over land en waren ongeveer drie weken onderweg. In Kano werden jullie voorgesteld aan de groep Boko Haram. U leerde er schieten en bommen maken. Verder gaf men aan dat u christenen moest doden. U wilde dit niet doen, maar durfde dit niet openlijk te zeggen. U bleef twee weken in Kano en werd dan naar een trainingskamp in Kidal

(Mali) gebracht. Jullie reisden over land en waren ongeveer vier weken onderweg. In Kidal kwam u in een trainingskamp terecht. Na drie dagen kon u vluchten. In Mali ging u een tijdje te voet, tot u een lift van een vrachtwagenchauffeur aangeboden kreeg. Hij bracht u tot aan de haven van Abidjan (Ivoorkust). In de haven kwam u de Fransman, meneer (L.F.) tegen. Hij was kapitein en jullie werden goede vrienden. U verbleef met hem gedurende veertien dagen in een hotel en hij vroeg u om seks te hebben met u. U ging in op het aanbod op voorwaarde dat hij u hielp. Jullie verlieten Ivoorkust per schip en in juni 2013 kwam u in België toe. Op 27 augustus 2013 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit zou blijken dat u uw land hebt verlaten vanuit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u zich niet kunt beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, omdat u vreest dat de mensen van de Fula gemeenschap u zullen doden, omdat ze zullen vrezen dat u zal vertellen over uw gedwongen rekrutering en training om christenen te doden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat laattijdig een asielaanvraag indiende.

U verklaarde dat u Ivoorkust op 2 augustus 2013 verliet (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd.29/8/2013 – vraag 36), namelijk dat u Ivoorkust verliet per schip en u in juni 2013 in België toekwam, gaf u aanvankelijk aan dat het in augustus was, om nadien opnieuw te stellen dat u in juni 2013 in België toekwam (gehoor CGVS, p.9). Er dient verder te worden vastgesteld dat u pas op 27 augustus 2013 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd waarom u minstens twee maanden sinds uw aankomst in België wachtte om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u het niet kende (gehoor CGVS, p.9). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs minstens twee maanden sinds uw aankomst in België –, toont aan dat uw vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade kan worden betwifteld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u vage en onjuiste verklaringen aflegde over uw beweerde gedwongen rekrutering en training in Kano (Nigeria) en Kidal (Mali) om christenen te doden.

U verklaarde dat u op 18 februari 2013 samen met negen andere jongeren naar Kano (Nigeria) reisde over land en jullie ongeveer drie weken onderweg waren (gehoor CGVS, p.7 en p.10). Toen u gevraagd werd welke landen u doorkruiste toen u van Ghana naar Nigeria reisde, gaf u aan enkel Togo te zijn gepasseerd (gehoor CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat je vanuit Ghana – buiten Togo – door nog minstens één ander land moet rijden om Nigeria te bereiken. Toen u gevraagd werd welke steden u passeerde toen u – gedurende ongeveer drie weken over land van Ghana naar Kano reisde – gaf u ontwijkend aan de grenssteden te zijn gepasseerd en het nacht was. Toen u daarop gevraagd werd of u niet één stad kon noemen die jullie onderweg passeerden, herhaalde u dat het nacht was en jullie door de bossen gingen (gehoor CGVS, p.4).

U verklaarde verder dat u – nadat u twee weken in Kano (Nigeria) verbleven had – verder reisde naar Kidal (Mali) (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd welke landen u doorkruiste toen u van Kano naar Kidal reisde, gaf u aan dat u geen andere landen passeerde, omdat Mali en Nigeria aan elkaar grenzen (gehoor CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat je van Kano (Nigeria) door nog minstens één ander land moet rijden om Kidal (Mali) te bereiken. Toen u gevraagd werd welke steden u passeerde toen u – gedurende ongeveer vier weken over land – van Kano naar Kidal reisde, gaf u ontwijkend aan dat jullie niet via de baan reisden en jullie 's nachts reisden (gehoor CGVS, p.8).

U verklaarde verder dat u Kidal ontvluchtte en u een lift kreeg van een vrachtwagenchauffeur die u tot Abidjan (Ivoorkust) bracht (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u deze lift kreeg op de grote weg, maar toen u gevraagd werd in welke stad / dorp u de lift kreeg, gaf u ontwijkend aan dat het op de snelweg van Kidal naar Abidjan was. Toen u daarop gevraagd werd welke steden / dorpen u passeerde toen u van Kidal naar Abidjan reisde, ontweek u de vraag door te stellen dat u twee dagen onderweg was. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan geen enkel dorp / stad te kunnen noemen, omdat u geen Frans spreekt, de chauffeur zei dat u stil moest zijn en u binnen moest blijven (gehoor CGVS, p.8).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende uw reisweg van Ghana naar Kano (Nigeria), uw reisweg van Kano (Nigeria) naar Kidal (Mali) en uw reisweg van Kidal (Mali) naar Abidjan (Ivoorkust) ondermaats en foutief is. De door u aangehaalde redenen om uw onwetendheid te vergoelijken zijn onvoldoende, daar u in het totaal twee maanden onderweg was en uw onwetendheid betreffende uw reisweg dermate frappant is.

Toen u verder gevraagd werd wie op 18 maart 2013 aan u vroeg om naar Kano te gaan, gaf u vaag aan dat het de ouderen waren. Toen u gevraagd werd om namen te noemen, kon u één volledige naam geven, één achternaam en uw vader. Ondanks het feit dat u aangaf dat er veel zijn in de gemeenschap, kon enkel deze drie noemen (gehoor CGVS, p.10). Verder gaf u aan dat jullie met tien jongeren waren die samen naar Kano reisden. Toen u gevraagd werd de namen te geven van de mede rekruten die met u reisden, gaf u – aarzelend – tien voornamen op. U gaf aan van geen van hen de volledige naam te kennen (gehoor CGVS, p.10-11). Toen de dossierbehandelaar u later opnieuw vroeg de tien mede rekruten die met u reisden naar Kano te noemen, gaf u negen namen op, waarvan u vijf niet eerder vernoemde (gehoor CGVS, p.16). Het is erg frappant dat u van de tien eerder genoemde namen er slechts vier kunt herinneren later in het interview en u daarenboven vijf niet eerder gegeven namen opgeeft, temeer dat u verklaarde dat jullie samen drie weken onderweg waren (gehoor CGVS, p.10 en p.16). Verder gaf u aan dat ‘de leiders’ eveneens met jullie meereisden, maar toen u gevraagd werd de namen van de leiders te geven, gaf u opnieuw aan de namen niet te kennen. Later vulde u aan dat jullie hen ‘kapitein’ noemden (gehoor CGVS, p.10).

Bovenstaande onwetendheden en incoherente verklaringen betreffende uw beweerde reisweg van Ghana naar Kano (Nigeria), uw reisweg van Kano (Nigeria) naar Kidal (Mali) en uw reisweg van Kidal (Mali) naar Abidjan (Ivoorkust) en betreffende de personen die samen met u gedurende drie weken van Ghana naar Kano gereisd zouden hebben, zijn dermate frappant dat uw beweerde rekrutering en training om christenen te doden totaal ongeloofwaardig is.

Verder legde u incoherente verklaringen af betreffende uw reisweg van Ivoorkust naar België.

U verklaarde dat u Ivoorkust per schip – u kent de naam van het schip niet – verliet op 2 augustus 2013 (gehoor CGVS, p.9). Deze verklaring is echter frappant incoherent met de verklaring die u aflegde in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd.29/8/2013 – vraag 36), waar u verklaarde dat u op circa 1 juni 2013; ongeveer twee maanden voor uw asielaanvraag (dd.27/8/2013) in België toekwam. Toen de dossierbehandelaar u met deze incoherentie confronteerde, ontkende u dit en verklaarde u dat u zich herinnerde dat het augustus was. Toen de dossierbehandelaar de vaststelling herhaalde, gaf u aan dat u verward was, u buiten sliep en u toch in juni toekwam (gehoor CGVS, p.9). Bovenstaande incoherente verklaringen betreffende uw reisweg van Ivoorkust naar België ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid en die van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en relaas. Verweerder gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker weet niet hoelang hij erover deed om tot in België te geraken en was drie of vier weken onderweg. Hij is in juni of in juli gearriveerd in België, maar kan dit niet met zekerheid zeggen. Hij had het mentaal moeilijk met het feit dat hij zijn land moest verlaten en er speelde heel wat in zijn hoofd toen

hij in België kwam. Hij was niet op de hoogte van de instanties waar hij asiel moest vragen. Omwille van zijn onwetendheid is er tussen zijn aankomst en het tijdstip van zijn asielaanvraag wat tijd verlopen.

Verzoeker kon geen informatie geven over het schip waarmee hij reisde omdat het geen plezierreis was maar een onzekere situatie. Dat hij zich geen details herinnert kan hem niet worden kwalijk genomen.

Verzoeker ontkent dat er reden is om te twijfelen aan zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering en training in Kano (Nigeria) en Kidal (Mali). De gestelde vragen hebben merkwaardig genoeg bijna allemaal betrekking op de reisweg die hij aflegde. Dat zijn aardrijkskundige kennis te wensen over laat kan hem niet worden verweten. Men kan er moeilijk vanuit gaan dat hij het comfort had om vanop de passagierszetel naar buiten te staren en te genieten van het landschap. Hij stelde voorts duidelijk dat zij steeds 's nachts reisden, waarbij zij op bepaalde momenten zelfs werden geblinddoekt. Hij had andere zorgen aan het hoofd dan het onthouden van de steden die hij doorkruiste. Daarenboven reisden zij niet via de baan maar door de bossen, waar er geen signalisatieborden zijn.

Dat verzoeker niet onmiddellijk tien namen van mederekruten kon geven en even verder vijf andere namen gaf, doet geen afbreuk aan zijn verhaal.

Het is een publiek geheim dat Boko Haram trainingskampen organiseert in Mali, hetgeen blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3 en 4).

Verzoeker kan de bescherming van zijn land van herkomst niet invoeren.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering*". Tevens beroept hij zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het kan hem niet worden verweten dat hij zijn identiteitskaart niet bijbrengt aangezien hij alle documenten die hij in zijn bezit had achterliet in het kamp in Kidal toen hij wegvluchtte.

Volgens verzoeker werd onvoldoende onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt wel degelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade. Hij verwijst hiervoor naar zijn asielrelaas. Tevens loopt hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ten gevolge van de conflicten in Kidal en Kano.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen. Bovendien dient ook de "*protection subsidiaire subsidiaire*" te worden gecontroleerd. Verzoeker verwijst naar artikel 2 en 3 van het EVRM en betoogt dat een uitzetting artikel 3 EVRM schendt zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen in hetgeen volgt samen behandeld.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert welk(e) artikel(en) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 hij door de bestreden beslissing geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij ter verklaring van het ontbreken van identiteitsdocumenten geen geloofwaardige verklaringen aflegt. Bij het CGVS verklaarde hij dat hij nooit documenten had, behoudens een stemkaart. Tevens stelde hij herhaaldelijk en duidelijk dat hij geen documenten had omdat hij niets meenam op het moment dat hij zijn land verliet om naar Nigeria (en vervolgens naar Kidal in Mali) te gaan (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). In het verzoekschrift stelt verzoeker echter dat hij geen identiteitskaart kan voorleggen omdat hij alle documenten die hij had achterliet in het kamp in Kidal (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7).

Verzoeker legde daarenboven vage en incoherente verklaringen af omtrent zijn reisweg naar België. Hij kon de naam van het schip waarmee hij zou hebben gereisd niet verstrekken en wist niet waar het schip onderweg naar België tussenstops hield. Deze informatie mocht van hem wel degelijk worden verwacht, gelet op het ingrijpende en bepalende karakter dat deze reis had op zijn leven en op de manifeste afwijking van de alledaagsheid die zulke zeereis vormt. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij goed bevriend werd met de kapitein van het schip en dat hij tijdens zijn twee weken durende reis bij de kapitein en in diens cabine verbleef, zodat aangenomen kan worden dat hij via deze persoon op de hoogte zou zijn van de naam en de tussenstops van het schip (administratief dossier, stuk 4, p.9).

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over zijn reis. Bij de DVZ stelde hij dat hij omstreeks 1 juni 2013 en ongeveer twee maanden voor het indienen van zijn asielaanvraag in België toekwam. Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij Ivoorkust slechts op 2 augustus 2013 zou hebben verlaten. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, hield hij aanvankelijk vol dat het augustus was om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen en opnieuw te stellen dat hij in juni toekwam. In het verzoekschrift stelt verzoeker in juni of juli in België te zijn gearriveerd doch dit niet zeker te kunnen zeggen. Het is nochtans geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij met enige precisie zou kunnen aangeven wanneer hij in België aankwam, minstens dat hij de maand waarin hij aankwam zou kunnen geven of het moment van aankomst in de tijd zou kunnen situeren ten aanzien van zijn asielverzoek.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen bij de DVZ, uit zijn uiteindelijke verklaringen bij het CGVS en uit zijn verklaringen in het verzoekschrift, dat hij na zijn aankomst in België geruime tijd talmde alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen op 27 augustus 2013 (administratief dossier, stuk 10, bijlage 26). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen doch talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Te meer gelet op de ruime tijdsspanne tussen zijn aankomst en zijn asielaanvraag, kan de beweerdte onwetendheid deze vaststelling niet verklaren. Verzoeker spreekt immers Engels en had zich

op eenvoudige wijze kunnen informeren over de mogelijkheid om bescherming te vragen (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.10).

Verzoeker beweerde te zijn gerekruteerd door Boko Haram en in dit kader samen met negen andere jongeren naar Kano te zijn gereisd, waarbij zij ongeveer drie weken onderweg waren.

Uit zijn gezegden, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij vage verklaringen aflegde over de ouderen van zijn gemeenschap, die hem nochtans zouden hebben gevraagd om naar Kano te gaan.

Tevens blijkt hieruit dat hij uiterst vage en foutieve verklaringen aflegde over zijn beweerde reis van Ghana naar Kano in Nigeria, daar waar hij verkeerdelijk beweerde dat hij enkel Togo moest doorkruisen om in Nigeria te geraken en hij, ondanks dat hij grenssteden zou zijn gepasseerd, geen enkele stad kon noemen die zij onderweg zouden zijn gepasseerd. Verzoeker tracht de voormelde vaagheden en foutieve verklaringen ten onrechte te vergoelijken. Indien hij daadwerkelijk gedurende drie weken over het land van Ghana naar Kano in Nigeria zou zijn gereisd in het gezelschap van negen andere jongeren en daarbij minstens enkele grenssteden passeerde, mocht van hem een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent de steden die hij passeerde. Minstens kon worden verwacht dat hij bij machte zou zijn aan te geven door hoeveel en door welke landen hij reisde.

Uit verzoekers terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat hij van geen van zijn negen reisgezellen de volledige naam kon geven en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over hun voornamen. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de negen personen waarmee hij drie weken onderweg zou zijn geweest, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde reis van Ghana naar Nigeria.

Het voormelde klemt nog des te meer daar uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker ook van de leiders die zouden zijn meegereisd de namen niet kon verstrekken.

Verzoeker legde voorts erg vage verklaringen af over zijn beweerde verblijf in het trainingskamp in Kano in Nigeria. Zo legde hij uiterst vage verklaringen af over de training die hij daar zou hebben genoten. Verder kon hij van geen van de bewakers van Boko Haram in het kamp de naam geven. Evenmin kon hij de volledige naam geven van zijn leider in het kamp (administratief dossier, stuk 4, p.11-12).

Verzoeker legde daarenboven uitermate vage en foutieve verklaringen af over zijn reis vanuit Kano in Nigeria naar Kidal in Mali. Zo beweerde hij foutief dat hij geen landen moest doorkruisen omdat Nigeria en Mali buurlanden zijn en kon hij wederom niet preciseren welke steden hij zou zijn gepasseerd. Verzoekers onwetendheid en foutieve verklaringen omtrent de vier weken durende reis van Nigeria naar Mali zijn zo frappant dat de uitleg die hij hiervoor verschaft in het verzoekschrift deze niet kan verklaren. Gezien hij ook deze maal reisde in gezelschap en zijn reis vier weken duurde, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij een aantal steden zou kunnen noemen die op zijn reisweg lagen. Minstens kon worden verwacht dat hij ervan op de hoogte zou zijn dat hij één of meer andere landen diende te doorkruisen om Mali te bereiken.

Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoeker bijna niets kon vertellen over de organisatie Boko Haram in het algemeen. Gevraagd wat hij kon zeggen van Boko Haram, kwam hij immers niet verder dan te stellen: *“Niet veel. Ik weet enkel dat ze slechte zaken doen”* (*ibid.*, p.12). Nochtans kon van hem worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de groepering die hem wilde inlijven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Bijgevolg is de verwijzing naar informatie over (de trainingskampen van) Boko Haram niet dienstig (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4). Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn relaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoont dat in Kidal (Mali) en Kano (Nigeria) conflicten bestaan in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe zijn verwijzing naar de situatie in deze plaatsen *in casu* dienstig zou kunnen zijn om in zijn hoofde het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel aannemelijk te maken. Dit risico dient immers te worden getoetst aan verzoekers land van herkomst, zijnde Ghana. Verzoeker brengt niet het minste begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn land van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het voorgaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen daarnaast inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS